

fölemeljem,
és magasba dobálva bemutassam őt
ennek a gyönyörű Napnak,
amely itt ragyog most is fejem fölött.

És én szénné feketedem lassan alatta.”

KOVÁCS ISTVÁN

A sziklagörgetés alól felmentett Sziszifusz

Amit annyiszor bejártam, bejárom ma is. Utolsó lépésem beéri most is az elsőt. Helyben vagyok, helyben járok, helyben lélegzöm. Egymásra torlódnak megtett köreim, lépteim, lélegzeteim... Farkasvakságaim és farkasétvágyaim. Fuldoklón céltudatos, célkörüsen lassú leszek. Egyre célba se vettebb és egyre találékonyabb. Az óramutató járásával egyező. Mint mindig, most is az foszt meg erőmtől, hogy hiszek az egyén fejlődésében és az emberi haladásban. Körmösen-körkörüsen — körbe-karikába. Érett optimizmusom jelleül daruskocsit rendelek vastüdővel. És beutaltatom magam, hogy bejárhassam, amit annyiszor bejártam... Bármí áron... Hátha eltévedek egyszer, s végre előlről kezdetem igazán...

Tó — vert fényben

...
jégtorlasz... : vadhús az alkonyatban

...
emlékműve a felkorbácsolt nyárnak

...
a védtelen csönd dermedt barikádja

...
vízbefulltak hevenyészett hantja

...